

Arrest

nr. 245 350 van 1 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 21 oktober 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 januari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord op 7 juli 2020.

1.3. Op 30 juli 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Zadrano Kalai (district Alikhel, provincie Paktya). U bent gehuwd en hebt geen kinderen.

U had een winkel in de buurt van uw dorp waar u banden herstelde en ook lasser was. Door de slechte economische situatie werd de zaak uiteindelijk stopgezet. U besloot daarom in Kabul werk te gaan zoeken. Na één tot anderhalve maand later, het was het jaar 1391 (Afghaanse kalender, wat overeenkomt met 2012/2013 westerse jaartelling), besloot u zich aan te sluiten bij het Afghaanse leger. Na een opleiding van een drietal maanden werd u als bewaker tewerkgesteld bij het 'inlichtingencommissariaat' te Kabul. Hier diende u te controleren of geen van de andere bewakers in de bewakingstorens aan het slapen waren. Na twee jaar mocht u aan de poort gaan staan om identiteitscontroles uit te voeren, wat u nog drie jaar en half deed.

U werd talloze keren door de Taliban benaderd met de vraag tot samenwerking. Ze wilden dat u enkele van hun leden in het 'inlichtingencommissariaat' binnensmokkelde. De eerste keer dat ze u benaderden was enkele dagen voor uw huwelijk, toen u terug in het dorp was. De Taliban spraken u aan toen u in de velden was. Ze noemden u een ongelovige omwille van het werk dat u deed en eisten dat u hiermee zou stoppen. Gezien uw militaire achtergrond, wilden ze dat u zich bij hen aansloot om te gaan vechten. U antwoordde dat u akkoord ging, maar dat u even tot rust wou komen omdat u moe was. Ze overhandigden u ook een dreigbrief. Hierin stond dat er zware gevolgen zouden zijn indien u niet naar hen zou luisteren. Een maand tot anderhalve maand na uw huwelijk, u was nog steeds in het dorp, werd u opgebeld door de Taliban. Ze zeiden u dat ze u voor uw huis zouden staan opwachten. U besloot hierop naar het huis van uw oom te vluchten.

Tien dagen na uw vertrek uit het dorp werd uw vader door de Taliban ontvoerd. U kwam dit te weten toen u op een dag werd opgebeld via de gsm van uw vader. Aan de andere kant van de lijn deelde een lid van de Taliban u mee dat uw vader zou worden vrijgelaten indien u inging op hun eis. U zou hen, verkleed als militairen, moeten binnenloodsen op de plaats waar u werkte. Met het oog op de vrijlating van uw vader ging u hiermee akkoord. Een vriend van u had de inhoud van het gesprek opgevangen en bracht uw commandant hiervan op de hoogte. U was niet aanwezig op uw werkplaats toen u dit telefoontje ontving en keerde hier ook niet meer naar terug. Enkele dagen na het telefoontje werden vijf leden van de Taliban gearresteerd in de provincie Logar. De Taliban verdachten u ervan informatie over de aanslag die op til stond te hebben doorspeeld. Om deze reden vermoordden ze uw vader. Enkele dagen later, het was de zesde of zevende maand van 1397 (Afghaanse kalender, wat overeenkomt met augustus/september/oktober 2018 westerse jaartelling), verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Op 24 oktober 2019, de dag na aankomst, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Enkele dagen na de dood van uw vader kwamen de Taliban terug naar uw huis. Ze zeiden dat ze uw vader hadden gedood en dat ze hetzelfde met u zouden doen. U ontving in totaal drie dreigbrieven van de Taliban. Naast diegene die u persoonlijk ontving, verstuurden ze er u nog één voor en na de dood van uw vader. Toen u zich in Servië bevond, ontving u het nieuws dat ook uw broer R.(...) werd ontvoerd. Ook hij was werkzaam voor het Afghaanse leger.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan, waar u vreest te worden vermoord door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs, drie bankkaarten, uw militaire kaart en zeven foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban.

Ten eerste wijst het CGVS op een belangrijke tegenstrijdigheid die doorheen uw verklaringen loopt. U verklaart dat de Taliban u, toen u in het dorp was, opbelden met de boodschap dat ze naar uw huis zouden komen om u te komen ophalen. U bent daarop naar het huis van uw oom gevlucht, uit schrik dat ze misschien zouden binnenvallen, zo gaat u verder. U heeft evenwel geen idee of ze toen effectief voor de deur stonden (CGVS, p.14 & 15). Dit is opmerkelijk. U verklaarde bij de DVZ dat de Taliban was binnengevallen en dat u daarom naar uw oom vluchtte (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, stelt u niet te hebben verklaard dat ze binnenvielen, wel dat ze aan uw huis zouden hebben gestaan (CGVS, p.15). Het lijkt nochtans weinig waarschijnlijk dat een werknemer van de DVZ dit aan uw verklaringen zou hebben toegevoegd. Bovendien ging u bij de DVZ verder met te verklaren dat ze na deze aanval dreigbrieven naar uw huis stuurden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De vaststelling dat u zich tegensprekt, ondermijnt een eerste maal het geloof in uw relaas. Men mag bovendien verwachten dat u wel weet of ze toen effectief aan de deur hebben gestaan of niet, indien uw relaas waarachtig zou zijn.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het gedrag van de Taliban zoals u deze voorstelt, niet bepaald strookt met het imago van een beruchte terroristische organisatie. U stelt dat ze u opbelden met de boodschap dat ze zouden langskomen om u op te halen, doch raakt dit werkelijk kant noch wal. Men moge verwachten dat de Taliban u niet de kans geven om te vluchten door op voorhand een waarschuwing te geven. Zij zouden op de hoogte zijn geweest van uw werkzaamheden voor de Afghaanse strijdkrachten, en u had hen bovendien al afgewimpeld op hun eerdere vraag tot samenwerking. Dat ze u dan zouden waarschuwen is niet bepaald logisch. Ook de eerste maal, zo'n maand tot anderhalve maand eerder, verklaart u door hen benaderd te zijn geweest met de vraag om uw job op te geven en te gaan strijden aan de zijde van de Taliban. U zou hen geantwoord hebben dat u akkoord ging, maar dat u moe was en diende te rusten. U stelde dat jullie er later over zouden praten (CGVS, p.12). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat men de meest notoire terroristische organisatie van Afghanistan op dergelijk gemakkelijke manier weet af te wimpelen. Terzijde dient opgemerkt te worden dat het weinig logisch is dat u wordt benaderd door de Taliban, en dat ze u op hetzelfde moment een brief zouden afgeven, aangezien jullie zowiezo met elkaar in contact traden.

Daar eindigen uw weinig logische verklaringen niet. U verklaart dat u na deze eerste toenadering door de Taliban nog een maand tot anderhalve maand in uw dorp bent gebleven (CGVS, p.12). Dit verbaast enorm. Men zou verwachten dat iemand in dergelijke situatie onmiddellijk zijn dorp verlaat om zichzelf in veiligheid te brengen. Dat u dat niet deed, relativeert verder de ernst van de door u ingeroepen vrees. Hetzelfde gaat bovendien op voor uw familieleden. Na uw vertrek uit het dorp zou er opnieuw een dreigbrief zijn gekomen, verklaart u (CGVS, p.17). Uw familie achtte het verbazingwekkend genoeg niet nodig om zichzelf in veiligheid te brengen. Ze bleven daarentegen thuis in het dorp wonen. Ook na de beweerde moord op uw vader bleef de rest van uw familie hier nog wonen. Opnieuw ligt het eerder in de lijn van de verwachtingen dat ze hier uit veiligheidsoverwegingen wegtrekken. Verder verklaart u op de hoogte te zijn gekomen van de ontvoering van uw vader via de Taliban, die u zouden hebben opgebeld twee dagen na zijn ontvoering. Uw moeder zou u hierover niet ingelicht hebben, uit schrik dat u anders naar het dorp zou komen (CGVS, p.13 & 14). Dit is bevreemdend. Men moge verwachten dat uw moeder, of iemand anders binnen uw familie, u wel degelijk inlicht indien uw vader zou zijn ontvoerd. Deze weinig logische wendingen lijken andermaal te bevestigen dat u zich baseert op een frauduleus asielrelaas.

Ook het verdere verloop van uw relaas kent weinig logica. U verklaart dat de Taliban uw vader zouden vermoord hebben omdat ze u ervan hadden verdacht informatie over de aanval die op til stond, te hebben doorspeeld. Dit zou hebben geleid tot de arrestatie van vijf mannen in de provincie Logar (CGVS, p.18). Dat ze u hiervoor verantwoordelijk achtten verbaast. U stelt namelijk dat ze u hadden

meegedeeld dat er binnen twee of drie dagen enkele mannen in militair uniform gingen langskomen om binnen te geraken in uw werkplaats. U zou echter niet geweten hebben dat ze uit Logar kwamen, en bovendien verklaart u dat deze opgepakte mannen geen militaire uniformen aanhadden (CGVS, p.18). Waarom de Taliban u dan zouden verdenken van een arrestatie in Logar, is volstrekt onduidelijk. Daarenboven is het merkwaardig dat u geen enkele naam weet te noemen van de mannen die zagezegd zouden zijn gearresteerd (CGVS, p.19). Ook uw plan van aanpak doet de nodige vraagtekens oproepen.

U verklaart dat het uw plan was om hen niet door te laten aan de poort en hen te arresteren (CGVS, p.20). Dit verbaast, gezien u ook verklaart niet meer naar uw werk te zijn teruggekeerd nadat u het nieuws ontving van de Taliban dat ze binnen enkele dagen de basis zouden trachten binnen te komen (CGVS, p.20). Een arrestatie verrichten lijkt op die manier nochtans zeer moeilijk. Ook markant is dat u stelt dat u hen bij aankomst wenste te arresteren, maar niet eens uw overste inlichtte (CGVS, p.20). Men moge verwachten dat u hulp inschakelt wanneer u van plan was om een nakende aanslag op uw werkplaats te verijdelen. Eens te meer wordt het ongeloofwaardige karakter van uw relaas hiermee onderstreept. Verder dient ook te worden opgemerkt dat u geen enkel idee heeft hoeveel leden van de Taliban aan de deur van uw huis hebben gestaan, de laatste keer dat ze uw familie zouden benaderd hebben (CGVS, p.16). Dit kan nochtans bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen van uw zagezegde dreigbrieven neerlegt, een zoveelste aanwijzing dat u helemaal niet bedreigd werd door de Taliban. U verklaart dat uw moeder ze zou verbrand hebben (CGVS, p.2 & 3), doch is het volstrekt onduidelijk waarom ze dit juist zou doen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gehad met de Taliban. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan de beweerde ontvoeringen van uw vader en uw broer die onlosmakelijk verbonden zijn met de door u aangehaalde problemen.

Wat betreft uw tewerkstelling als soldaat, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo was u in deze vijf jaar louter en alleen actief als bewaker op een militaire academie in de hoofdstad Kabul. U diende hier eerst twee jaar lang te controleren of er geen bewakers aan het slapen waren in de controletorens. De volgende drie jaar stond u aan de poort van dezelfde academie bezoekers te controleren (CGVS, p.8 & 9). U bent altijd soldaat gebleven, de laagste rang, en zou nooit betrokken zijn geweest in een vuurgevecht (CGVS, p.10). Het CGVS wijst op het lage profiel van de functie die u bekleedde. In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. De enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht. Uw voormalige werkzaamheden volstaan daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,

dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reële risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reële risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van

herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018

is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen.

Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in de Afghaanse hoofdstad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari, de twee landstalen van Afghanistan (CGVS p.5). U beschikt ook over een aanzienlijke werkervaring. U leerde lassen en opende nadien, niet ver van het dorp waar u opgroeide, een winkel om banden te herstellen (CGVS, p.6). Nadien was u vijf jaar en half werkzaam in het Afghaanse leger (CGVS, p.5). Er mag worden verwacht dat iemand met uw profiel opnieuw werk kan vinden in de hoofdstad. U was in deze vijf jaar en half werkzaam in Kabul zelf. Men mag er dus van uitgaan dat u de stad dan ook enigszins kent. U heeft bovendien een netwerk in de stad. Zo verklaart u zelf dat u er acht tot tien vrienden heeft wonen (CGVS, p.24). Zij zouden afkomstig zijn van uw regio van herkomst en al eerder naar Kabul zijn verhuisd (CGVS, p.7). Het zijn zij die u destijds onderdak hebben geboden toen u op zoek was naar werk (CGVS, p.7). Men kan verwachten dat zij u, zij het minstens tijdelijk, opnieuw kunnen opvangen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de huurprijzen in Kabul te hoog zijn. Bovendien zou u niet bij uw vrienden terecht kunnen, omdat u minstens twee tot drie kamers nodig zou hebben om te wonen (CGVS, p.23). Het CGVS ziet evenwel niet in waarom een gehuwde man zonder kinderen momenteel nood zou hebben aan twee tot drie kamers. Gezien het CGVS van mening is dat u over de nodige kwaliteiten beschikt om een inkomen te vergaren in de hoofdstad, kan men er verder van uitgaan dat de hoge huurprijs evenmin een belemmering moet vormen voor hervestiging binnen uw land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. De drie bankkaarten, uw militaire kaart en zeven foto's hebben dan weer betrekking op uw voormalige tewerkstelling voor het Afghaanse leger. Deze documenten bieden echter geen ondersteuning voor uw beweerde problemen met de Taliban en weten dus de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak evenmin te herstellen.

U geeft na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS opmerkingen over de notities die werden genomen, waaronder op de schrijfwijze van plaatsnamen. Deze opmerkingen zijn niet inhoudelijk van aard en hebben geen betrekking op de vaststellingen die hierboven werden gemaakt, waardoor deze niet tot een andersluidende appreciatie leiden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: het rapport “*Forced Back To Danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*” van Amnesty International van oktober 2017 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan te vrezen te worden vermoord door de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor het Afghaanse leger. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban vermits (1) er een belangrijke tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen valt op te merken met betrekking tot de vraag of hij weet of de taliban al dan niet effectief voor de deur stonden, (2) het door verzoeker geschetste gedrag van de taliban niet strookt met het imago van een beruchte terroristische organisatie, waarbij verzoeker hen niet alleen eenvoudig zou hebben kunnen afwimpelen maar zij hem bovendien door waarschuwingen de kans gaven om te ontsnappen, (3) de vaststelling dat verzoeker na de eerste toenadering door de taliban nog een maand tot anderhalve maand in het dorp is gebleven, zijn vrees ondermijnt evenals de vaststelling dat zijn familie nog steeds thuis in het dorp woont, (4) het niet aannemelijk is dat noch verzoekers moeder, noch iemand anders binnen zijn familie, hem heeft ingelicht over het feit dat zijn vader zou zijn ontvoerd, (5) het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker verantwoordelijk achtten voor het doorspelen van informatie nu hij over verschillende aspecten nochtans geen informatie had, (6) verzoekers plan van aanpak om hen niet door te laten aan de poort en hen te arresteren niet kan overtuigen, (7) verzoeker niet kan aangeven hoeveel leden van de taliban aan de deur van zijn huis hebben gestaan en (8) verzoeker geen van de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen, voorlegt; (ii) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde ontvoeringen van zijn vader en broer die onlosmakelijk verbonden zijn met deze problemen; (iii) verzoekers tewerkstelling als soldaat voor het Afghaanse leger op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en hij, behoudens de ongeloofwaardig geachte problemen, geen enkele bedreiging aanhaalt die verbonden is aan zijn werkzaamheden en (iv) de documenten die verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot een aspect dat de kern van zijn vluchtrelaas uitmaakt. Immers, daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat hij na een aanval op zijn woning door de taliban naar het huis van zijn oom vluchtte (administratief dossier, 'Vragenlijst', vraag 3.5.), verklaart hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans dat hij na een telefonische bedreiging vanwege de taliban naar zijn oom vluchtte (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Gevraagd of de taliban op dat ogenblik voor de deur stonden, antwoordt verzoeker dat hij hiervan geen idee heeft omdat hij via het dak naar buiten vluchtte (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15).

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift erop wijst dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken te horen kreeg dat hij alles kort en bondig moest vertellen en hij niet de mogelijkheid kreeg om zijn relaas te doen, zaken te verduidelijken en/of eventuele misverstanden uit te klaren, wijst de Raad erop dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas zou hebben vermeld. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Door in het verzoekschrift verder te volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slaagt verzoeker er evenmin in om de vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie te vergelijken.

2.3.2.3.2. In de bestreden beslissing wordt verder pertinent opgemerkt als volgt:

"Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het gedrag van de Taliban zoals u deze voorstelt, niet bepaald strookt met het imago van een beruchte terroristische organisatie. U stelt dat ze u opbelden met de boodschap dat ze zouden langskomen om u op te halen, doch raakt dit werkelijk kant noch wal. Men moge verwachten dat de Taliban u niet de kans geven om te vluchten door op voorhand een waarschuwing te geven. Zij zouden op de hoogte zijn geweest van uw werkzaamheden voor de Afghaanse strijdkrachten, en u had hen bovendien al afgewimpeld op hun eerdere vraag tot samenwerking. Dat ze u dan zouden waarschuwen is niet bepaald logisch. Ook de eerste maal, zo'n maand tot anderhalve maand eerder, verklaart u door hen benaderd te zijn geweest met de vraag om uw job op te geven en te gaan strijden aan de zijde van de Taliban. U zou hen geantwoord hebben dat u akkoord ging, maar dat u moe was en diende te rusten. U stelde dat jullie er later over zouden praten (CGVS, p.12). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat men de meest notoire terroristische organisatie van Afghanistan op dergelijk gemakkelijke manier weet af te wimpelen. Terzijde dient opgemerkt te worden dat het weinig logisch is dat u wordt benaderd door de Taliban, en dat ze u op hetzelfde moment een brief zouden afgeven, aangezien jullie zowiezo met elkaar in contact traden."

Waar verzoeker in het verzoekschrift meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbarig te werk gaat door te stellen dat zijn verklaringen over het gedrag van de taliban niet stroken met het imago van een dergelijke organisatie en zich bijgevolg verschuilt achter een gemakkelijke veralgemening om zijn verklaringen als onjuist te bestempelen, moet *in casu* worden vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of andere veralgemening zou vooropstellen. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

2.3.2.3.3. Aangaande de overweging dat de vaststelling dat verzoeker na de eerste toenadering door de taliban nog een maand tot anderhalve maand in het dorp is gebleven, de ernst van de door hem ingeroepen vrees relativeert, merkt verzoeker voorts op dat het in Afghanistan geen uitzondering is dat men wordt benaderd door de taliban, dat het dus niet hoeft te verbazen dat hij niet meteen na één benadering is gevlucht, dat hij heeft gewacht tot ze effectief dreigden hem te komen halen om te vluchten aangezien dit een allerlaatste optie is en men hiervoor de middelen en de kracht moet hebben. Verder meent verzoeker dat ook uit het gegeven dat zijn familie niet vluchtte niet kan worden afgeleid dat de situatie niet ernstig is. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers houding, evenals deze van zijn familie, wel degelijk de door hem geschetste vrees voor vervolging relativeert. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker, die nochtans verklaart dat de taliban hem een dreigbrief overhandigden die vermeldde dat er zware gevolgen zouden zijn indien hij niet naar hen zou luisteren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) en hetgeen hij ook niet deed aangezien hij zich niet bij hen aansloot om voor hen te vechten, schijnbaar zonder enige voorzorgsmaatregelen in het dorp bleef wonen. Er kan van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de taliban immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te brengen. Dat verzoekers familie ook na de beweerde moord op verzoekers vader, dan wel na het ontvangen van bijkomende dreigbrieven na verzoekers vertrek (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17) evenzeer besloot om in het huis in het dorp te blijven wonen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Dit klemmt des te meer nu verzoeker aangeeft dat zijn broer R. eveneens werkzaam was voor het Afghaanse leger (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-21), hetgeen hij zelf nochtans als risicofactor aanstipt in zijn hoofde.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat het perfect mogelijk is dat zijn moeder hem niet inlichtte over de ontvoering van zijn vader uit vrees dat haar zoon gevaar zou lopen en dus om hem te beschermen. De Raad acht het evenwel allerminst plausibel dat verzoekers moeder, dan wel een ander familielid hem niet zou hebben ingelicht over de ontvoering van zijn vader. De vaststelling dat deze ontvoering rechtstreeks verband houdt met de bedreigingen die de taliban aan het adres van verzoeker uitten, maakt het eens te meer niet aannemelijk dat niemand van het gezin verzoeker op de hoogte zou hebben gesteld, net met als doel hem te beschermen door hem aan te manen een nog grotere voorzichtigheid aan de dag te leggen. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekers moeder en/of overige familie hem voor gevaar zouden willen behoeden, zoals hij zelf ook oppert in het verzoekschrift. Dat niemand hem echter op de hoogte bracht van de ontvoering van zijn vader tot nadat zijn vader vermoord werd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan dan ook niet anders dan ongeloofwaardig worden geacht.

2.3.2.3.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen considereert voorts op goede gronden als volgt:

“Ook het verdere verloop van uw relaas kent weinig logica. U verklaart dat de Taliban uw vader zouden vermoord hebben omdat ze u ervan hadden verdacht informatie over de aanval die op til stond, te hebben doorspeeld. Dit zou hebben geleid tot de arrestatie van vijf mannen in de provincie Logar (CGVS, p.18). Dat ze u hiervoor verantwoordelijk achtten verbaast. U stelt namelijk dat ze u hadden meegedeeld dat er binnen twee of drie dagen enkele mannen in militair uniform gingen langskomen om binnen te geraken in uw werkplaats. U zou echter niet geweten hebben dat ze uit Logar kwamen, en bovendien verklaart u dat deze opgepakte mannen geen militaire uniformen aanhadden (CGVS, p.18). Waarom de Taliban u dan zouden verdenken van een arrestatie in Logar, is volstrekt onduidelijk. Daarenboven is het merkwaardig dat u geen enkele naam weet te noemen van de mannen die zagezegd zouden zijn gearresteerd (CGVS, p.19). Ook uw plan van aanpak doet de nodige vraagtekens oproepen.”

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij wist dat de taliban zou binnendringen om gevangenen te bevrijden, hetgeen hij kon doorgeven aan zijn oversten en het feit dat hij hoe dan ook een ‘target’ was voor de taliban omdat hij niet meteen zijn medewerking verleende, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee hij er dan ook niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn voorgehouden plan van aanpak dat ongeloofwaardig is en het feit dat hij geen idee heeft van hoeveel leden van de taliban aan zijn huis hebben gestaan. Verzoeker brengt

ook tot op heden de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen niet bij. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.3.5. Verzoekers werkzaamheden als soldaat voor het Afghaanse leger kunnen, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Hoewel uit de informatie in het administratief dossier, evenals de informatie geciteerd door verzoeker blijkt dat militair personeel gevisieerd kan worden door *Anti-Government Elements* (AGE's), zoals de taliban, blijkt uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"), waar hij evenwel niet in slaagt. *In casu* wordt dienaangaande op goede gronden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overwogen als volgt:

"Wat betreft uw tewerkstelling als soldaat, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo was u in deze vijf jaar louter en alleen actief als bewaker op een militaire academie in de hoofdstad Kabul. U diende hier eerst twee jaar lang te controleren of er geen bewakers aan het slapen waren in de controletorens. De volgende drie jaar stond u aan de poort van dezelfde academie bezoekers te controleren (CGVS, p.8 & 9). U bent altijd soldaat gebleven, de laagste rang, en zou nooit betrokken zijn geweest in een vuurgevecht (CGVS, p.10). Het CGVS wijst op het lage profiel van de functie die u bekleedde. In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. De enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht. Uw voormalige werkzaamheden volstaan daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen enkel valabel en concreet argument bij om voormelde vaststellingen te verklaren of te weerleggen, zodat zij onverminderd overeind blijven.

2.3.2.3.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij voorlegde, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij na al die jaren in Europa verwesterd is, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker, die naar eigen zeggen Afghanistan heeft verlaten in 2018, dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-

generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren zijn in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met *"improvised explosive devices"* (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager liggen dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Aangaande de situatie in de stad Kabul wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus ‘Afghanistan: Security situation in Kabul City’ van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad ‘targeted killings’, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Met het louter betwisten van voormelde veiligheidsanalyse, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit een rapport van Amnesty International van oktober 2017 (verzoekschrift, stuk 3), het betoog dat nergens in Afghanistan de situatie nog veilig kan worden genoemd en verzoeker "gedropt [zou] worden in een 'warzone'", het poneren van een vrees voor zijn leven en voor een onmenselijke en vernederende behandeling, het aanhalen van cijfermateriaal aangaande de slachtoffers in geheel Afghanistan en de argumentatie dat het nergens in Afghanistan nog veilig is en de mensenrechten over heel Afghanistan meer en meer worden geschonden, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij in geval van hervestiging in Afghanistan zou worden geconfronteerd met humanitaire omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen.

In zoverre verzoeker nog meent dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij in Europa verwesterd is, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd. Verzoeker brengt verder geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn regio van bestemming op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van

voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen.

Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in de Afghaanse hoofdstad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari, de twee landstalen van Afghanistan (CGVS p.5). U beschikt ook over een aanzienlijke werkervaring. U leerde lassen en opende nadien, niet ver van het dorp waar u opgroeide, een winkel om banden te herstellen (CGVS, p.6). Nadien was u vijf jaar en half werkzaam in het Afghaanse leger (CGVS, p.5). Er mag worden verwacht dat iemand met uw profiel opnieuw werk kan vinden in de hoofdstad. U was in deze vijf jaar en half werkzaam in Kabul zelf. Men mag er dus van uitgaan dat u de stad dan ook enigszins kent. U heeft bovendien een netwerk in de stad. Zo verklaart u zelf dat u er acht tot tien vrienden heeft wonen (CGVS, p.24). Zij zouden afkomstig zijn van uw regio van herkomst en al eerder naar Kabul zijn verhuisd (CGVS, p.7). Het zijn zij die u destijds onderdak hebben geboden toen u op zoek was naar werk (CGVS, p.7). Men kan verwachten dat zij u, zij het minstens tijdelijk, opnieuw kunnen opvangen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de huurprijzen in Kabul te hoog zijn. Bovendien zou u niet bij uw vrienden terecht kunnen, omdat u minstens twee tot drie kamers nodig zou hebben om te wonen (CGVS, p.23). Het CGVS ziet evenwel niet in waarom een gehuwde man zonder kinderen momenteel nood zou hebben aan twee tot drie kamers. Gezien het CGVS van mening is dat u over de nodige kwaliteiten beschikt om een inkomen te vergaren in de hoofdstad, kan men er verder van uitgaan dat de hoge huurprijs evenmin een belemmering moet vormen voor hervestiging binnen uw land van herkomst.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel moet worden opgemerkt dat deze niet kan worden aangenomen aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET